

opusdei.org

Jesús Franco: “Si hi confies, la gent es torna bona”

Us oferim una entrevista, publicada al Dominical del Diari de Girona, a mn. Jesús Franco, capellà del barri del Bon Pastor de Figueres.

23/01/2010

Capellà del barri del Bon Pastor de Figueres

Pocs mossens del país poden dir que han aixecat la seva església gràcies a la providència, que diu mossèn

Franco. Ell ha fet créixer el barri, que ara té un teatre, i ha ajudat tanta gent com ha pogut. Acaba de rebre la Figuera de Plata de l'Ajuntament com a reconeixement a la seva tasca.

Resumir una vida d'ajut a la gent és impossible. Si a les 4 de la matinada li truquen, ell es lleva per ajudar.

Mossèn Jesús Franco (Logronyo, 1928) ha contribuït des

de Càritas a fer de l'oest de Figueres, i de la ciutat en general, un lloc una mica millor, amb actuacions que van des de la creació de guarderies a locals socials, campanyes d'ajut als desfavorits...

Com era el Barri del Bon Pastor el 1967? Els carrers no eren pavimentats, oi?

Hi havia uns arbres molt grossos. Jo venia d'estar, des del 1964, a Ordis. Hi havia el grup social, el Món Millor i els gitanos. Tot era sobrevingut,

molts andalusos. Quan vaig venir aquí no hi havia res. Hi havia molta mainada i vaig demanar una casa deshabitada. A la casa del número 20 del grup social es va inaugurar el 1966 la primera guarderia, amb en Guardiola i el bisbe Jubany. Vaig dir que vingués una monja escolàpia, la Matilde, que va ser molt coneguda pel seu caràcter. Vaig fer el primer conjunt de capella, guarderia i la meva vivenda. Ara hi ha escola d'adults de l'ajuntament. Era una zona marginada, els grans blocs no existien, eren cases d'autoconstrucció. Jo no tenia res, utilitzava la capella de l'hospital per a batejos i casaments.

I com aconseguí diners per construir l'església?

Això és un misteri (somriu). Perquè quan hi ha una necessitat, s'ha de fer. Això m'han ensenyat. I la gent, quan veu que allò va endavant,

ajuda. Si esperes a tenir-ho, llavors no. I vaig tenir l'ajut de Jesús Costa, el constructor, que va confiar en nosaltres.

Li van regalar l'orgue abans de tenir l'església.

Sí, jo vaig voler construir l'església on és ara, però m'ho han van prohibir. A Barcelona vam comprar un orgue de segona mà en una col·lecta. La gent ha d'estar activa sempre.

El Bon Pastor és la barriada dels gitanos; què n'ha après?

(s'ho pensa) Els gitanos m'han donat nom. Jo en vaig portar molts al món. No tenien documents, i me'ls enviaven perquè els bategés. Amb el document del baptisme, es podien fer papers. Jo em cuidava de Càritas, i els donava menjar. Miro de tractar-los el millor que sé.

Va estar 12 o 13 anys a Càritas...

Càritas era cada parròquia. Llavors el bisbe Jubany ens va dir que féssim l'interparroquial, i vaig començar jo. Em va costar tenir la Junta, i un equip de cursetistes em va ajudar. Tenia una assistent social i la part més grossa la portava jo. Llavors teníem mobles; a la Farinera de can Bordas. Ara jo tinc els meus pobres (m'ensenya uns papers, amb desenes de noms escrits, pertanyents al mes de novembre). Als transeünts, els dono un entrepà. La gent m'ajuda.

La gent retorna els préstecs?

Només una persona m'ho ha tornat tot de cop. Però ho fas per solidaritat. A vegades a alguns els deixo 100 o 200 euros, i m'ho tornen a poc a poc. No saben estalviar, i així els ajudo. No faig diferències de religió o d'idees; de vegades sembla que els renyo. Quan em van donar la Figuera de Plata, ho vaig agrair a tothom.

Perquè jo no he estat mai en família, perquè de petit em van recollir unes monges, i mai no m'ha faltat de res. Aquesta és la meva experiència.

Ara oblidem aquestes privacions; som menys solidaris?

Sense adonar-nos-en, som una societat egoïsta. En tenir benestar, ens preocupem de nosaltres mateixos. I pensem que les altres coses ja les arreglarà algú altre. Es viu egoïstament. I hi ha enveges entre la mateixa família, per un cotxe o una vivenda millor.

Recorda alguna anècdota? Un dia van arribar tres nois amb motxilla, a quarts de nou del vespre, que venien de l'estació. No sé si van pujar amb taxi, tan ràpid. Els vaig donar sopar, i em van dir: «I l'hotel?». Vaig dir que no en tenim. Un es va aixecar i va cridar: «¿Sabe qué le digo?, que la iglesia y los curas son una mierda». Me'l vaig escoltar, i li vaig dir que

s'assegués: «¿Sabes por qué me río? Porque siempre que llegáis a un sitio, en vez de ir al ayuntamiento, vais a la mierda». Li vaig dir tres vegades, i no hi va haver cap problema. S'ha de trobar un punt de no enfrontar-s'hi.

L'Ajuntament de Figueres li concedeix la Figuera de Plata, el barri li ret homenatge, i té un carrer amb el seu nom. Com rep aquests reconeixements?

Jo he fet el que havia de fer. I molta gent fa la seva missió. Cadascú en té una, de missió. En mi, ha fet que pogués ajudar a tot Figueres. Sempre dic que la gent és molt bona. Si hi confies, la gent es torna bona. Tinc uns 60 voluntaris, no he pagat mai per escombrar l'església. La gent s'ofereix i no volen que els doni res! Jo estimo les persones. Jesús va dir que tot allò que feu als altres, m'ho feu a mi. A través de les persones, estimo Déu.

No hi ha distinció entre estimar Déu i els altres.

Exacte, i això es nota. Parlaves dels cèntims, que no pogués fer l'església va ser la meva sort. Perquè vaig rebaixar el terreny i vaig fer un teatre per al barri. La Generalitat ens va donar, a còpia d'anys, 30 milions, i en (Marià) Lorca (exacalde de CiU), a Figueres, uns 3 milions. L'Antoni Comas, el conseller, ens va ajudar. El bisbe em va dir: «Has fet una església!». I li vaig dir: «Ha anat sortint».

Per què un teatre? Va anar molt bé, perquè tenia una gent integrada, però la classe mitjana marxa del barri. I el teatre s'usa menys. Hem fet la passió, també al castell. Ara al barri hi ha més religions, els gitanos tenen camins diferents. O els musulmans. Els dic: «Reseu a Al·là i feu bondat», i com que hi ha un únic Déu, és el mateix.

No ha tingut mai por?

Dos gitanos van venir a un enterrament, i volien el bitllet de tornada. Els vaig deixar diners al cim de la taula. I un digué: «*¿Dónde está el dinero?*». L'altre el devia agafar més ràpid. I s'estirà a terra perquè el recollís i potser agafar-me la cartera. Vaig parlar dels Mossos d'Esquadra, i es va aixecar de seguida. Sempre has de vigilar.

I no li ha passat mai res?

M'ha passat de tot. Fent missa, es va posar a la fila a combregar un borratxo. Quan es va acostar, vaig agafar el copó, li vaig dir que n'hi havia poques, i que tornés l'endemà. I se'n va anar. Saps per què resisteixo? Els dilluns vaig a Girona, i parlo amb els companys. Tenim reunió. Jo sóc de l'Opus, i puc deixar-me ajudar per una altra persona. Quan un està sol, i no es deixa ajudar, és molt difícil. Li vaig dir

això, a una periodista, i em va dir que no podia ser. Que l'Opus Dei era de rics. Quan he estat malalt, sempre he tingut una persona allà. Som una família.

Vol afegir alguna cosa més?

Sí. Devia 20 milions de l'església, i una senyora de Palafrugell va voler deixar un pis a les monges, però l'hospital va passar a l'Ajuntament, i la senyora me'l va cedir: el pis es va vendre per 20 milions. La providència...

“Jo sóc de l'Opus, i puc deixar-me ajudar per una altra persona. Quan un està sol, i no es deixa ajudar, és molt difícil. Li vaig dir això, a una periodista, i em va dir que no podia ser. Que l'Opus Dei era de rics. Quan he estat malalt, sempre he tingut una persona allà. Som una família.”

Diari de Girona / Dominical

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://](https://opusdei.org/ca-ad/article/jesus-franco-si-hi-confies-la-gent-es-torna-bona/)
opusdei.org/ca-ad/article/jesus-franco-
si-hi-confies-la-gent-es-torna-bona/
(06/03/2026)